

Anna Manso

Skrivni jezik

Ilustracije

Maria Espluga

Slovenski prevod

Marjeta Prelesnik Drozg

salve

TRETJE POGLAVJE

Preživela sem najlepši konec tedna v svojem življenju. Zveni grdo, kajti medtem ko sem se s Selmo in Nilsom potepala v rumeno belem kombiju, je bil dedek najprej v operacijski dvorani s kirurgom in po operaciji v bolniški sobi. Vedela sem, da mu je dobro, ker sem telefonirala domov, da bi se pozanimala, kako je šlo.

Odšli smo v Montseny. Vse naokoli so žvrgolele ptice, barve cvetov so bodle v oči, obdajal nas je vonj po sveži travi in mladih smrekovih vršičkih, ki so poganjali nove zelene iglice. Še nikoli nisem slišala za besedo *poganjati*, kar pomeni, da listje in iglice rastejo. Besedo sem se naučila od Nilsa, ki je Šved in govori zelo posrečeno katalonščino, hkrati pa včasih lahko samo zijaš, kako dobro jo zna. Jedli smo v gozdu blizu Santa Fe del Montseny in tam ostali ves popoldan, zvečer pa smo se odpeljali v drug gozd, ki je bil nedaleč stran.

»Ko sem bil majhen, smo hodili v gozd na izlet, zakurili smo ogenj in si pripovedovali grozljive zgodbice.«

»Noooočeva grozljivih zgodb,« je zacvilila Selma.

»V gozdu je prepovedano kuriti ogenj,« sem dodala še sama.

»Bučki, saj vem. Govorim vama, kaj smo počeli mi. In če vaju danes ne smem strašiti in ne smemo zakuriti ognja, se moramo spomniti kaj bolj zabavnega.«

Selmin oče je šaljivec in se zelo rad heca. Pravi, da mora v letalu delovati resno in odgovorno zaradi potnikov, zato mora vse toliko bolj nadoknaditi, kadar ni v službi.

»Selma, Marija Tereza, primimo se za roke, zaprimo oči in se umirimo. Če bomo uspešni, se nam bodo pridružili gozdni duhovi in nam razložili svoje skrivnosti. Samo ušesa moramo našpičiti.«

Selmin pogled mi je govoril »Kakšne otročarije se pa gremo«, a sva ga vseeno ubogali. Prijeli smo se za roke in zaprli oči, da bi slišali glasove gozda.

Vse od popoldneva, ko sem došla, kaj govorita goloča in odkrila, kaj je naredil dedek, si nisem več upala odložiti aparatkov, da ne bi ugotovila, da resnično razumem živalsko govorico. Bilo me je strah. Še vedno sem bila pod vtisom vsega, kar se je zgodilo in počutila sem se grozno. Prosila sem, naj se nekaj zgodi, da bom lahko vikend preživela s Selmo. Je bila morda moja krivda, da je dedek pojedel preveč tablet? Bi bila

lahko kriva za njegovo smrt? Ali je bilo ravno obratno in sem mu s tem rešila življenje? Hvala bogu so se zadeve odvile tako, da so mu odkrili še večjo težavo, ki so jo v danem trenutku lahko z lahkoto odpravili. Vedela sem, da je to zadnje prav in mojo slabo vest je odpihnilo stran. Ni pa stran izginila moja zaprepaščenost nad dejstvom, da sem sposobna razumeti, kaj sta grulila nesramna goloba.

V spokojnem gozdu in prijetni družbi Selme in njene očeta me je strah popolnoma minil. Nenadoma sem si zaželela, da bi lahko poslušala karkoli. Spustila sem ogromno Selmino roko. Ne vem, če sem vam povedala, da je od mene večja za celo glavo in je res velikiika. Spustila sem še ogromnejšo Nilsovo roko, ki je šeee bolj velikanski.

»Snela bom aparatke, da se bom lahko bolj zbrala.«

»Ampak potem ne boš ničesar slišala.«

»Ravno v tem je čar, da moraš poslušati srce. Ti kar pogumno, Marija Tereza,« je rekel Nils.

»Kakšna neumnost, očka,« je zagodrnjala Selma.

Skrbno sem pospravila aparatke v krilo in spet prijela Nilso in Selmo za roko. In sedaj sem bila čisto zbrana. Na začetku nisem slišala ničesar. Tišina je prednost gluhih, čeprav je to težko razumeti. Kadar hočem, ne slišim. Ne slišim niti enega samega zvoka.

Ničesar. Nula. Kakor če bi bila sama, daleč od vsega sveta, na vrhu Everesta. Tišina. Neskončna tišina, ki se nikoli ne konča. Tako se počutim vsakič, ko izklopim ušesne aparatke. In ponoči spim kot klada, pa čeprav imajo študenti v drugem nadstropju žurko ali če pod mojim oknom več kot uro ropota smetarski voz, ali če se Tomas in Neva kregata in cvilita globoko v noč.

Tišina mi je vseč, čeprav mogoče takšne izjave od gluhe deklice ne bi pričakovali. Zelo zelo jo imam rada. Je ohlapna in hkrati polna, je sveža in hkrati topla. Vse ima in hkrati ničesar. Prepustim se ji in se počutim kot doma. Moje zaklonišče je. V tišino se zatečem, kadar sem jezna na ves svet. Snamem aparatke in že sem odklopljena. Zamižim in že sem v njej na varnem. Vse do tega trenutka. Sedaj mi tišina ni bila več dovolj. Hotela sem slišati glasove in zvoke živali in po dveh minutah zbranosti se še vedno ni zgodilo nič. Dokler se ni začelo. Zaslišala sem hehet, hihitanje, ki se je stopnjevalo. Drobní slabotni glasovi, ki so spominjali na robote.

»Kakšen žur!«

»Juhu, juhu!«

»Naj bodo dobrodošli, kadarkoli se jim zahoče.«

»In da nam vsakič pustijo hrano na dosegu roke.«

»Joj, kako imam rada krofe.«